

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **M. R.**

ukaranej za czyny z art. 92 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w.

w dniu 7 sierpnia 2024 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Brzegu z dnia 30

listopada 2023 r., sygn. akt II W 271/23

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Brzegu.**

UZASADNIENIE

M. R. została obwiniona o to, że:

1. w dniu 19 maja 2023 r. od godziny 17:40 w B. przy ulicy D. będąc kierowcą pojazdu V. o numerze rejestracyjnym [...] nie dostosowała się do znaku B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” z tabliczką pod znakiem „nie dotyczy zaopatrzenia do 3,5 tony, zaopatrzenia sklepów w strefie zakazu według

upoważnienia do 15 minut, pojazdów służbowych, miejskich oraz rowerów”, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 16 z.s.d.;

2. w dniu 18 maja 2023 r. o godzinie 17:42 w B. przy ulicy D. będąc kierowcą pojazdu V. o numerze rejestracyjnym [...] nie dostosowała się do znaku B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” z tabliczką pod znakiem „nie dotyczy zaopatrzenia do 3,5 tony, zaopatrzenia sklepów w strefie zakazu według upoważnienia do 15 minut, pojazdów służbowych, miejskich oraz rowerów”, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 16 z.s.d.;
3. w dniu 17 maja 2023 r. o godzinie 17:38 w B. przy ulicy D. będąc kierowcą pojazdu V. o numerze rejestracyjnym [...] nie dostosowała się do znaku B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” z tabliczką pod znakiem „nie dotyczy zaopatrzenia do 3,5 tony, zaopatrzenia sklepów w strefie zakazu według upoważnienia do 15 minut, pojazdów służbowych, miejskich oraz rowerów”, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 16 z.s.d.

Wyrokiem nakazowym z dnia 30 listopada 2023 roku, sygn. akt II W 271/23, Sąd Rejonowy w Brzegu uznał obwinioną M. R. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, stanowiących wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. i wymierzył jej karę grzywny w wysokości 100 złotych. Wyrok ten, wobec niezłożenia sprzeciwu przez żadną ze stron, uprawomocnił się z dniem 16 grudnia 2023 roku.

Kasację na korzyść ukaranej od powyższego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 93 § 2 k.p.s.w., poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że występują przesłanki do rozpoznania sprawy obwinionej w postępowaniu nakazowym, skutkiem czego M. R. została uznana za winną i ukarana za popełnienie wykroczeń kwalifikowanych z art. 92 § 1 k.w., każdorazowo polegających na niedostosowaniu się jako kierująca samochodem osobowym, do znaku B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” z tabliczką pod znakiem „nie dotyczy pojazdów do 3,5 tony zaopatrzenia sklepów w strefie zakazu według upoważnienia do 15 minut, pojazdów służbowych, miejskich i rowerów”, podczas gdy okoliczności popełnienia zarzucanych obwinionej czynów i jej wina, w świetle

całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego budziły wątpliwości, albowiem z załączonych do wniosku o ukaranie materiałów wynika, że obwiniona posiadała stosowne upoważnienie, wydane przez uprawniony organ administracyjny, do wjazdu w strefę zakazu i parkowania na czas do 15 minut, gdzie z uwagi na potrzebę procesowej weryfikacji okoliczności związanych z czasem, przez który obwiniona każdorazowo parkowała pojazd, zastosowanie trybu nakazowego było niedopuszczalne.

Podnosząc powyższy zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Brzegu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co pozwoliło na uwzględnienie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w.

Zgodzić należy się z autorem kasacji, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem wskazanego w zarzucie przepisu prawa procesowego. Zgodnie z art. 93 § 2 k.p.w. orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Postępowanie nakazowe jest zatem instytucją, której stosowanie zastrzeżono do najbardziej oczywistych przypadków – takich, gdy zebrany materiał dowodowy jest tak jednoznaczny, a przypisanie obwinionemu sprawstwa czynu i uznanie jego winy jawią się jako oczywiste (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29 grudnia 2023 r., I KK 275/23, LEX nr 3652994; z dnia 7 lutego 2024 r., V KK 524/23, LEX nr 3670328). Nie należy zatem uruchamiać postępowania nakazowego, gdy obwiniony nie przyznaje się do winy i przedstawia okoliczności zdarzenia zaprzeczające oskarżeniu, chyba że istnieją oczywiste dowody wskazujące, że dopuścił się on zarzucanego mu czynu (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 2 lutego 2016 r., IV KK 372/15, LEX nr 1991142; z dnia 27 kwietnia 2021 r., V KK 374/20, LEX nr 3170925). W przeciwnym razie aktualizuje się obowiązek przeprowadzenia dowodów na rozprawie i wydania rozstrzygnięcia po zapoznaniu się z nimi bezpośrednio przez sąd orzekający.

Dostrzec należy, że w realiach niniejszej sprawy nie istniały dowody pozwalające na ustalenie, że obwiniona w sposób niebudzący wątpliwości dopuściła się przypisanych jej wykroczeń. Wprawdzie w aktach sprawy widnieją zdjęcia potwierdzające, iż M. R. przekroczyła swym pojazdem znak pionowy B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”, jednak zastosowanie owego znaku nie dotyczyło zaopatrzenia do 3,5 tony, zaopatrzenia sklepów w strefie zakazu według upoważnienia do 15 minut, pojazdów służbowych, miejskich oraz rowerów. W złożonych w toku postępowania wyjaśnieniach obwiniona nie przyznała się do pełnienia zarzucanych jej wykroczeń wskazując, iż za szybą pojazdu każdorazowo posiadała prawidłowo wystawione upoważnienie na czas rozładunku towaru i każdorazowo czas jej pobytu nie przekraczał 15 minut. Autor zdjęć pojazdu obwinionej – K. T. nie posiadał wiedzy czy za szybą pojazdu obwinionej było wystawione upoważnienie do wjazdu na czas rozładunku towaru. Poza więc zdjęciami, które nie przesądzały kwestii posiadania przez obwinioną stosownego upoważnienia, relacje K. T. i M. R. były jedynymi źródłami dowodowymi w niniejszej sprawie. W ich zaś świetle nie sposób przyjąć, że w sprawie zaistniały warunki do procedowania w trybie nakazowym.

W tym stanie rzeczy zgodzić się należy z Prokuratorem Generalnym, że w kontekście materiału dowodowego załączonego do wniosku o ukaranie, opisane powyżej okoliczności, jako niewątpliwie budzące wątpliwości w odniesieniu do winy obwinionej, sprzeciwiały się rozpoznaniu sprawy w postępowaniu nakazowym, albowiem rodziły potrzebę procesowej weryfikacji przyjętej przez nią linii obrony. Nie sposób wykluczyć, że wynik procesowych ustaleń weryfikujących wskazywane przez nią okoliczności mogłby skutkować wydaniem rozstrzygnięcia odmiennego, niż zawarte w zaskarżonym wyroku nakazowym, dowodząc tym samym, iż rażąca obraza art. 93 § 2 k.p.s.w., jakiej dopuścił się sąd *meriti*, miała istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok nakazowy i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Brzegu, który procedując na rozprawie będzie miał w polu widzenia poczynione wyżej uwagi.

[J.J.]

[ms]